

Προς στήριξη της προσφυγής τους τα προσφεύγοντα προβάλλουν ότι οι προσβαλλόμενες διατάξεις παραβιάζουν την οδηγία 91/414. Το άρθρο 8 της οδηγίας αυτής προβλέπει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να συνεχίσουν να εγκρίνουν, για περίοδο 12 ετών, ουσίες που ήταν ήδη στην αγορά δύο έτη μετά την κοινοποίηση της οδηγίας. Η Atrazine είναι μια από αυτές τις ουσίες. Όμως, εάν στο εν τω μεταξύ δεν καταχωριστούν οι ουσίες αυτές στο παράρτημα I, τότε, σύμφωνα με τα προσφεύγοντα, δεν υφίσταται νομική βάση στην οποία θα μπορούσε να στηριχθεί η οδηγία 91/414 για να επιτραπεί η συνέχιση της χρήσεως μετά τη λήξη της δωδεκαετούς μεταβατικής περιόδου. Τα προσφεύγοντα προβάλλουν, επομένως, ότι με τις προσβαλλόμενες διατάξεις η Επιτροπή δημιούργησε νέα βάση για τη συνέχιση της εγκρίσεως της Atrazine, μολονότι δεν είχε την εξουσία να το πράξει βάσει της οδηγίας 91/414.

Τα προσφεύγοντα ισχυρίζονται επίσης ότι η Επιτροπή παρέβη την οδηγία 92/43⁽¹⁾ μη περιλαμβάνοντας στην προσβαλλόμενη απόφαση περαιτέρω περιορισμούς σχετικά με τις ειδικές ζώνες προστασίας, ειδικότερα σχετικά με το δίκτυο Natura 2000 του άρθρου 3 της οδηγίας 92/43.

⁽¹⁾ ΕΕ L 78 της 16.3.2004, σ. 53.

⁽²⁾ Οδηγία 91/414/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 15ης Ιουλίου 1991 σχετικά με τη διάθεση στην αγορά φυτοπροστατευτικών προϊόντων, ΕΕ L 230 της 19.8.1991, σ. 1-32.

⁽³⁾ Οδηγία 92/43/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 21ης Μαΐου 1992 για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας, ΕΕ L 206 της 22.7.1992 σ. 7-50.

Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 11 Ιουνίου 2004

(Υπόθεση T-239/04)

(2004/C 217/53)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Ιταλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον avvocato dello Stato Danilo Del Gaizo, άσκησε στις 11 Ιουνίου 2004, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα προσφυγή στρέφεται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής C(2004)930 τελικό, της 30ής Μαρτίου 2004, σχετικά με τη διαδικασία υπ' αριθ. C62/2003 (πρώην NN 7/2003), με την οποία κηρύχθηκε ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά η κρατική ενίσχυση υπό τη μορφή μέτρων επείγοντος χαρακτήρα υπέρ της απασχόλησης, την οποία έδωσε σε εφαρμογή η Ιταλία βάσει του νομοθετικού διατάγματος της 14ης Φεβρουαρίου 2003, που κατέστη ο νόμος υπ' αριθ. 81 της 17ης Απριλίου 2003. Η καθής υποστήριξε, ιδίως, ότι το εν λόγω μέτρο ενισχύσεως συνιστά οικονομικό πλεονέκτημα για τους αγοραστές επιχειρήσεων που αντιμετωπίζουν οικονομικά προβλήματα, τελούν υπό προσωρινή διαχείριση και

απασχολούν τουλάχιστον 1 000 υπαλλήλους, οι οποίοι έχουν συνάψει συλλογική σύμβαση εργασίας μέχρι τις 30 Απριλίου 2003 με το Υπουργείο Εργασίας για την έγκριση της μεταφοράς των εργαζομένων, καθώς και για τις προβληματικές επιχειρήσεις που τελούν υπό προσωρινή διαχείριση, απασχολούν τουλάχιστον 1 000 υπαλλήλους και αποτελούν το αντικείμενο της μεταβιβάσεως.

Προς στήριξη των ισχυρισμών του, το προσφεύγον κράτος ισχυρίζεται τα εξής:

- η εν λόγω ενίσχυση συνιστά μέτρο γενικού χαρακτήρα για την προώθηση της απασχολήσεως, οπότε δεν νοδεύει ούτε απειλεί να νοδεύσει τον ανταγωνισμό και, συνεπώς, δεν συνιστά κρατική ενίσχυση, υπό την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, της συνθήκης ΕΚ,
- η εκ μέρους της Επιτροπής αξιολόγηση περί της συμβατότητας της ενισχύσεως αναιρείται από τον προσωρινό χαρακτήρα του μέτρου, το οποίο δικαιολογείται από την ανάγκη αντιμετώπισης μιας προσωρινής κατάστασης κρίσεως στην απασχόληση και περιορίζεται στο απολύτως αναγκαίο χρονικό διάστημα για την αντιμετώπισή της, κατ' εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας,
- παράβαση των κατευθυντήριων γραμμών περί των κρατικών ενισχύσεων για τη διάσωση και την αναδιάρθρωση προβληματικών επιχειρήσεων, στο μέτρο που, καθόσον αφορά την πώληση της Ocean SpA στη Brandt Italia, το σημείο 100 των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών κάνει ρητή αναφορά στις μη κοινοποιηθείσες ενισχύσεις, ορίζοντας ότι η Επιτροπή οφείλει να εξετάζει τη συμβατότητα με την κοινή αγορά οποιασδήποτε ενισχύσεως που προορίζεται για τη διάσωση και την αναδιάρθρωση προβληματικών επιχειρήσεων, εφόσον έχει κοινοποιηθεί χωρίς την έγκριση της Επιτροπής,
- παράβαση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2204/2002 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 2002, σχετικά με την εφαρμογή των άρθρων 87 και 88 της συνθήκης ΕΚ στις κρατικές ενισχύσεις για την απασχόληση⁽¹⁾, στο μέτρο που η καθής δεν έκρινε το εν λόγω μέτρο ενισχύσεως συμβατό με τον κανονισμό αυτό.

⁽¹⁾ ΕΕ L 337 της 13.12.2002, σ. 3.

Προσφυγή του European Environmental Bureau (Ευρωπαϊκού Γραφείου Περιβάλλοντος) και του Stichting Natuur en Milieu κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 9 Ιουνίου 2004

(Υπόθεση T-241/04)

(2004/C 217/54)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Το European Environmental Bureau (Ευρωπαϊκό Γραφείο Περιβάλλοντος), Βρυξέλλες, Βέλγιο και το Stichting Natuur en Milieu, Ουτρέχτη, Ολλανδία, εκπροσωπούμενα από τους P. van den Biesen και B. Arentz, lawyers, άσκησαν στις 9 Ιουνίου 2004 προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.